

## A szegedi kenyér-mizéria okai.

(Saját tudósítónktól.) A napokban megírta a *Délmagyarország*, hogy Szegeden több péknél és sok élelmiszer-üzletben egyáltalán nem lehet kenyeret kapni. Ezzel az ügygel kapcsolatban több nyilatkozat is megjelent lapunk hasábjain, végső konklúzióként azonban csak megmaradt az a szomorú tény, hogy kenyeret gyakran nem lehet pénzért sem vásárolni. A nyilatkozatok során a pékek és kereskedők a városi liszt-hivatalt okolták a kenyérhiányért, a polgármester pedig azt fejtette, hogy a hatóság nem hibás. Most ismét kénytelenek vagyunk ezzel az ügygel foglalkozni, mert *kenyeret még most sem lehet kapni egyes árusító helyeken*, azon kívül olyan elfogulatlan szakértőktől kaptunk nyilatkozatokat, akiknek véleménye alapján segíteni lehetne a periodikusan visszatérő kenyérhiányn.

Az elmúlt napokban három budapesti sütőmester járt Szegeden, akik üzleti ügyeik elvégzése után — a sors iróniája — a szegedi sütőipari viszonyokat is tanulmányozták. Mindhárom intelligens, külföldöt is megjárta kereskedőember, az egyiknek Pécsen is van üzlete, a másik pedig gyakran megfordul Bécsben és Berlinben, ahová rokon nekuszok fizik. Mind a háromnak volt érdekes és tanulságos mondani valója a szegedi viszonyokra vonatkozólag. Az egyik, akinek Pécsen is van üzlete, a következőket mondta:

— A szegedi kenyérhiány legfőbb oka abban rejlik, hogy a liszt-hivatal csak a hónap első és utolsó napjaiban váltja be a pékek liszt-, illetőleg kenyérjegyét. Ez a rendszer hibás és tarthatatlan. Még egy kisebb sütőmester is naponta feldolgoz négy-öt zsák lisztet. Mivel három, sőt majd négy hétig a liszt-hivatal nem szolgáltatja vissza számukra a forgalomba hozott liszt-mennyiséget, az anyagból kifogynak. Ennyi idő alatt legalább egy vagon lisztre van szükségük, ahhoz pedig kétség sem férhet, hogy egy kisebb péküzlet nem képes a mostani viszonyok között ilyen nagy tartalék-készletet tartani. Mindaddig tehát, amíg a liszt-hivatal legalább is hetenként nem gondoskodik a lisztutalványok beváltásáról, a sütők hibáján kívül meg fog történni, hogy a közönség sok helyen nem kaphat kenyeret.

A másik budapesti pék így nyilatkozott:

— Több szegedi üzletfelem elpanaszolta, hogy a hatóság sokkal több liszt-, illetőleg kenyérutalványt bocsát forgalomba, mint amennyi liszttel tényleg rendelkezik. Így aztán előáll az a helyzet, hogy a pékek és élelmiszer-kereskedők, akik utalványra készségesen kiszolgáltatják a kívánt mennyiséget, mindaddig, amíg anyaggal rendelkeznek, nem kaphják vissza a liszt-hivaltól azt a mennyiséget, amely nekik a beadott utalványok alapján járna. Vagyis, hogy érthetőbben fejezzem ki magamat, a maguk hatósága a törvény értelmében mindenkinek kiadja a megfelelő lisztutalványt, arról azonban már nem gondoskodik, hogy *erre fedezet is legyen*. A szegedi lisztutalvány is olyan, mint a papirbankó ércfödzet nélkül, vagyis csak írott malaszt. A pékek így még saját készletükhöz sem tudnak ismét hozzájutni, mert a liszt-hivatal csak aránylagosan osztja fel közöttük a lisztet és nem reálisan, az általuk beszállított utalványok mennyisége alapján, amit ők már kiadtak a közönségnek.

A harmadik sütőmester, aki gyakran megfordul külföldön és nagyon is tisztában van az élelmiszeri kérdések mostani nehézségeivel, már pusztán sütőipari szempontok megvilágítására szorítkozott:

— Szegeden nincs elég liszt, — mondotta — és azt a kevés lisztet sem osztják fel gazdaságosan. A pékek nem kaphják vissza a kiszolgáltatott mennyiséget, a hatóság azonban az élelmiszerárusoknak is külön ad ki kenyeret. Ennek tulajdonképpen nincs semmi értelme sem. Ha a pékeknek nincs elég anyaguk, akik csak pusztán liszt- és kenyérárussal foglalkoznak, akkor miért osztják meg még jobban a szűkös mennyiséget. Különben az élelmiszerárusok ugyanis beszerezhetik a pékektől is a kenyeret. A szegedi gatlalkodás az oka tehát a kenyérhiánynak.

Igy világítják meg nem szegedi pékek a kérdést.

## Vasárnap délután a lövészárokban.

— Szegedi zászlós harctéri levele. —

*Északi harctér, márc. 12.*

Ebédutáni feketekávéval vagyunk a zászlóaljparancsnokunk fedezékében, egy-két ur már bucsuzáshoz készülődik, amidőn berregni kezd a telefon. Mindenki arra gondol, hogy Höfer atyánk ma szokatlanul pontosan köszönt be és a telefonista széles mosolygásra derültt ábrázából Verdun elestét, vagy legalább is egy francia draednought megtorpedőzésát jósoljuk. A feszült csendet egykettőre megtöri az ünnepélyes hangon kihirdetett telefonhír:

— Délután négy órakor kijön a Musik!

A világezt sem gondoljon senki családostól megnyult arcokra, mert bizony úgy voltunk vele, hogy ha Verdun nem is, de már egy hitványabbfajta tengerjárót szívesen elengedtünk egy kis esínadrattáért ezen az unalmasnak indult délutánon. Igaz ugyan, hogy a muzsikával hetek óta borzasztóan jó lábon élünk és egy kis zavartalan bóbiskolás sem lett volna utolsó élvezet, hanem a katonabanda mégis csak külön szórakozás. Még a megrögzött kártyások is egyértelműleg holnapra halasztják a tegnapi revansot, gyorsan felkészülődünk és mindenki siet hazra megvárni az örömhírt a többieknek. A legénység kitörő boldogsággal veszi tudomásul az ujságot, hangos kurjongatásuknak csak a lelkiismeretes muzsika Vorpost kiabálása vet véget, egyik tótul értő legényünk felmászik a fedezék tetejére és szót ért a muzsival:

— Azt mondja, ne orditozzunk, mert alszanak a tiszt urak. Egyszerre joyális csend lesz és a fluk ideges izgatottsággal várják a negyedórás lassu mulását. Mi pedig fedezékünkbe vonulunk vissza, mindegyikünket szokott úgyis várni egy-két ügyes-bajos ember, épen jó lesz velük négyig elbibelődni. Csakugyan rám is les már egynehány. Jó-képű, ezüstmedális legény bujik be elsőnek és mondja:

Zászlós urnak jelentem alássan egy kis

felokosításért jöttem, mert hogy azokat a csekély vitézségi tizenöt koronákat nem vállalja a manikulás fizetni.

— „Felokosítom“ a hőst, gyerünk a másikkal. Szomorúan köszönt be a következő, ez is tanácsért jön, de előbb gyűrött levelet szed le a sapkája mellől és átnyújtja. Olvasom az öreges, szarkaláb betűkből összetákolt kusza írást:

— Kelt levelünk idehaza a tanyán és küldjük kedves fíjünknek a távolba, Gali-ciába az atya, flu és Szentlélek nevében, amen. Szeretett fíjünk Tamás, kívánjuk istentől, hogy ezen pár sor írásunk friss jó egészségben találjon, olyanban mint nekünk van bár kedves szülőd egy kicsit megint köhögés, továbbá irod, hogy Gáspár testvéred nem ir neked, már azt bizony ne is várd kedves fíjünk többet, mert cédula jött a haláláról, a Doberdón nyugszik Jézus nevében, továbbá a Vilma megellett, négy lábára kesely fekete, takaros kis kanca csikója lett, a Tengör téhen meg kis bornyival biztat, hát bizony kedves fíjünk jó is leginkább ez a kis szerencse a nagy szomorúságra, mert úgy vagyunk a kedves szülőddel, hogy nyárára hazahoznánk a kedves Gáspár öcséd testyit, ird meg kedves fíjünk bele vagy e állapodva, ezzel zárjuk levelünk sorát Isten álgya annak olvasóját apád id. Bálint Tamás és Kerekes Rozál mint anyád.

Visszaadom a levelet és megszólal a flu:

— Most már az a vélekedésem alássan jelentem, ha szómmal nem sértem a zászlós urat, hogy hogyné volnék beleállapodva a testvérem testibe, (mikor ugyanis vagy tizenegy kis láné föld jut rám szegény után), de egy kis baj van, mert a cugfírer ur aztmondja, hogy igencsak más testet szoktak küldeni és nem a magunk vériét a sok szép pénzünk árán.

Hát bizony itt már magam is gondolkodóba esem a tanácsadás dolgában és már-már veszélybe lenne a dekorum, amidőn szinte bebukik a fedezékbe egy ordonánc és lihegve jelenti:

— Jön a Musik!

Nosza felfüggesztem a kihallgatást és rohandom magam is a nyüzsgő sokaságtól zsufolt futóárókba, a banda elé. Már itt is vannak a hangászok és a karmester kottatartókat válogat. A sarzsik szakértő szemekkel sietnek a segítségére, persze mindenki sóvárog erre a fontos hivatalra, hiszen a kijáró tekintélytől, meg minden egyéb dicsőségtől eltekintve, még a tiszturaknál is közelebbről hallgatják a muzsikáit. Különösen a nagydob, meg a cintányér előtt nagy a tolongás, a sarzsik megközelíthetlensége ott állja ki a legkeményebb tűzpróbát és onnan süvit ki Infanterist Kolompár Mózes rimánkodása is:

— Nem párástnak való munka azs káprál uram, hanem azs én tanult mesterségem.

A cigány érvelésére jóváhagyólag bólogatnak a tisztessoku népfelkelők, egy-két süldő kamasz még zsörölődik ugyan, de csakhamar előkerül a zászlóalj másféltucatnyi

# Sör-ház nyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség és barátaim b. tudomására adni, hogy a Hétvá-laszító-sörháza ma megnyitottam.

Állandóan elsőrendű kőbángai-sör. Kitűnő hegyi borek. Zónák. Kitűnő cigángzene naponta. Szá-mos látogatást kér. Tisztelettel: Neuhold Dezső